

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

4 november 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de gevolgen van de federale werkgelegenheidsconferentie voor Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over het overleg tussen de federale regering en de plaatselijke besturen ter uitvoering van projecten van de werkgelegenheidsconferentie

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de rol van de Vlaamse regering bij het totstandkomen van de besluiten van de werkgelegenheidsconferentie en de gevolgen van de uitvoering ervan voor Vlaanderen

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Dinsdag 4 november 2003

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Roland Van Goethem

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.06 uur.*

Interpellatie van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de gevolgen van de federale werkgelegenheidsconferentie voor Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over het overleg tussen de federale regering en de plaatselijke besturen ter uitvoering van projecten van de werkgelegenheidsconferentie

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de rol van de Vlaamse regering bij het totstandkomen van de besluiten van de werkgelegenheidsconferentie en de gevolgen van de uitvoering ervan voor Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde zijn de interpellaties van de heer Bogaert tot de heer Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de gevolgen van de federale werkgelegenheidsconferentie voor Vlaanderen, met daaraan toegevoegd de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot minister-president Somers over het overleg tussen de federale regering en de plaatselijke besturen ter uitvoering van projecten van de werkgelegenheidsconferentie en van de heer Laurys tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de rol van de Vlaamse regering bij het totstandkomen van de besluiten van de werkgelegenheidsconferentie en de gevolgen van de uitvoering ervan voor Vlaanderen.

Minister Landuyt zal tevens namens minister-president Somers antwoorden.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik hou deze interpellatie niet om de regering te kapittelen, maar iedereen weet dat ik hoog oploop met de weinige verworvenheden die het parlement nog heeft. Het parlement wordt echter noch bij de voorbereiding, noch bij de uitwerking van heel wat hoogmissen betrokken. Het werd niet betrokken bij het Pact van Vilvoorde of bij Kleurrijk Vlaanderen, en ook niet bij de werkgelegenheidsconferentie.

Morgen zullen we in de plenaire vergadering ter voorbereiding van de Vlaamse ondernemingsconferentie een actualiteitsdebat houden over Vlaams ondernemerschap. Naar aanleiding daarvan wil ik vandaag enkele vragen stellen over de resultaten van de federale werkgelegenheidsconferentie, waarop de deelstaten slechts als waarnemers werden geduld. Onze minister-president en enkele leden van de regering mochten op die conferentie aanwezig zijn, maar het Vlaams Parlement zat niet mee rond de tafel.

Niet tijdens het voorbije weekend, maar tijdens het weekend daarvoor, werd Vlaanderen overspoeld met berichtgeving over de resultaten van de inmiddels befaamde federale werkgelegenheidsconferentie. In hoeverre de Vlaamse regering bij deze conferentie werd betrokken, is mij nog steeds niet duidelijk. Ik heb daarover achter de schermen vragen gesteld, maar tot op heden heb ik daar geen duidelijk antwoord op gekregen. Sommigen beweren dat de Vlaamse regering slechts marginaal bij het overleg was betrokken als een soort van waarnemer en dat de werkgelegenheidsconferentie hoofdzakelijk een bilateraal gesprek was tussen de tenoren van de federale regering en die van de sociale partners.

Bogaert

Via de media kregen we kennis van de vermeende resultaten van de conferentie in verband met de vorming, de lagere lasten, de werkgelegenheid, de welzijnssector, de buurtdiensten, de strijd tegen de sociale fraude, de sociale economie, de flexibiliteit door mobiliteit, de begeleiding en de controle van werklozen en de maatregelen tegen discriminatie. Heel wat voorstellen en items hebben nochtans rechtstreeks of onrechtstreeks met het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap te maken. Dat kunnen we niet ontkennen. De vraag is dan ook op basis van welke wettelijke bepalingen en in welke mate Vlaanderen aan de resultaten van de werkgelegenheidsconferentie is gebonden. Vlaanderen heeft immers niets ondertekend.

Tijdens de vergadering van de Vlaamse regering van 10 oktober 2003 werden naar aanleiding van een voorstel van minister-president Somers twee beslissingen genomen, waarvan de bondigheid van de tekst omgekeerd evenredig is met de duur van de debatten. Ik heb uit die tekst gedistilleerd dat de Vlaamse regering in de context van het werkgelegenheidsakkoord voor 2003-2004 heeft beslist een provisioneel krediet te verdelen. Ik heb uit de tekst ook afgeleid dat de Vlaamse regering in de context van de federale werkgelegenheidsconferentie haar goedkeuring hecht aan de resultaten van het overleg tussen de federale regering en de gewest- en gemeenschapsregeringen. Dat standpunt zal ook worden ingenomen op het Vesoc. Het zal bovendien worden bekrachtigd in een samenwerkingsovereenkomst tussen alle onderhandelingspartners. Iedereen wordt er dus bij betrokken, behalve het parlement.

De Vlaamse regering moet dringend tekst en uitleg verschaffen over de mate van betrokkenheid bij de conferentie, over de draagwijdte van de akkoorden, over de rechtstreekse en/of onrechtstreekse gevolgen ervan voor Vlaanderen en over de financiële repercussies op de begroting en de meerjarenplanning. Veder is het ook van belang te weten hoe de door de Vlaamse regering geplande ondernemingsconferentie naadloos kan en/of zal aansluiten bij de voorbije werkgelegenheidsconferentie. Het is ook belangrijk te weten of de Vlaamse regering een eigen werkgelegenheidsconferentie plant. Mijnheer de minister, in uw brief over de verslaggeving over de Vlaamse arbeidsmarkt door het steunpunt WAV verwijst u immers naar een 'eerstkomend georganiseerde Vlaamse werkgelegenheidsconferentie.'

Uit diverse reacties van het Vlaamse en het federale niveau blijkt dat heel wat voorstellen eveneens rechtstreeks een impact hebben op de wettelijke bevoegdheden van Vlaanderen met betrekking tot het organiseren van de arbeidsmarkt. Federaal minister Vandenbroucke spreekt zelfs over een grondige hervorming van de arbeidsmarkt, waarbij ook opleiding en vorming moeten worden betrokken. Dat zijn twee Vlaamse bevoegdheden. Voor het welslagen van de resultaten uit de federale werkgelegenheidsconferentie zijn de goede wil en de medewerking van gewesten en gemeenschappen dus een *conditio sine qua non*.

Mijnheer de minister, op welke manier werden de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement bij de voorbereiding en de werking van de federale werkgelegenheidsconferentie betrokken? Werd de Vlaamse regering daadwerkelijk betrokken bij de echte onderhandelingen tijdens de conferentie en bij het vastleggen van de uiteindelijke resultaten en/of akkoorden? In welke mate is Vlaanderen gebonden aan de resultaten van de conferentie? Ik verwijs daarbij naar de beslissingen van de Vlaamse regering van 10 oktober 2003. Wat is de draagwijdte van die beslissingen?

Wat zijn de rechtstreekse en/of onrechtstreekse gevolgen van de resultaten van de werkgelegenheidsconferentie voor Vlaanderen in het algemeen en voor de begroting en de meerjarenplanning in het bijzonder? Op welke manier zal de komende Vlaamse ondernemingsconferentie aansluiten op de federale werkgelegenheidsconferentie? Plant de Vlaamse regering ook een eigen Vlaamse werkgelegenheidsconferentie, zoals uit de benadering van minister Landuyt zou kunnen worden afgeleid?

Mijn vraag om uitleg sluit aan bij mijn interpellatie en gaat over het overleg tussen de federale regering en de plaatselijke besturen ter uitvoering van projecten van de werkgelegenheidsconferentie. De werkgelegenheidsconferentie was een federaal initiatief waarbij de gewesten en de gemeenschappen zijdelings als waarnemers werden betrokken. Op de conferentie werden heel wat afspraken gemaakt en maatregelen voorgesteld, waarvan de gevolgen het Vlaamse belang raken, en waarbij de lokale besturen betrokken zijn. Blijkbaar heeft de federale regering zich ten aanzien van de sociale partners ertoe verbonden om nog voor het einde van dit jaar een aantal maatregelen door te voeren.

Dat laatste heeft in eerste instantie te maken met het akkoord om een groot aantal leefloners een job te geven door te voorzien in extra middelen voor

Bogaert

buurt- en nabijheidsdiensten. Daarnaast maakt de federale regering 25 miljoen euro vrij voor het uitbreiden van het stelsel van de dienstencheques, waardoor 25.000 nieuwe banen moeten worden gecreëerd.

Hierbij is een belangrijke rol weggelegd voor de PWA's, die eigenlijk volledig zijn ingebed in lokale sociale structuren. Het zou de bedoeling zijn de PWA's om te vormen tot dienstenondernemingen. Bij dit alles is overleg met en betrokkenheid van de lokale besturen vereist. Het zijn echter juist deze plaatselijke besturen die tamelijk kritisch reageerden op de uitnodiging van premier Verhofstadt om met de gemeenten rond de tafel te gaan zitten. Dat voorstel werd ook door de VVSG nogal eigenaardig onthaald. Er is vooral verbolgenheid over de non-communicatie van de federale regering.

Bij de gemeenten en de OCMW's heerst terecht toenemende onrust over een aantal plannen van de federale regering. Zo zouden de lokale besturen voortaan zelf moeten instaan voor de premies voor loopbaanonderbreking. Bovendien zouden de federale subsidies voor de dienstencheques verminderen en zou het Alimentatiefonds nog maar eens worden uitgesteld.

In een federale staatsstructuur heeft de federale overheid uiteraard het recht om binnen haar wettelijke bevoegdheden een eigen beleid uit te stippen. Daaraan gestalte geven via rechtstreekse onderhandelingen tussen het federale niveau en de plaatselijke besturen, zonder duidelijke betrokkenheid van gewesten en gemeenschappen, is echter een tamelijk gevaarlijke strategie. Vlaanderen is ten aanzien van de lokale besturen de toezichhoudende overheid, en de gemeenten zijn dat op hun beurt ten aanzien van de OCMW's. Een belangrijk deel van de financiële repercussies van het beleid van de federale regering komt dus bij het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap terecht.

Mijnheer de minister, werd de Vlaamse regering door premier Verhofstadt betrokken bij zijn schriftelijke voorstellen aan het adres van de lokale besturen in verband met de uitvoering van een aantal projecten die op de werkgelegenheidsconferentie werden goedgekeurd? Hebben de tussen de federale regering en de lokale besturen overeen te komen akkoorden ook administratieve en/of financiële repercussies voor Vlaanderen, hetzij rechtstreeks via het gewest en de gemeenschap, hetzij onrechtstreeks via het toezicht op de lokale besturen? Heeft de Vlaamse regering een beeld van de

rechtstreekse gevolgen voor Vlaanderen van de maatregelen die de federale regering aan de lokale besturen heeft voorgesteld?

Op dit ogenblik bevinden we ons in de periode tussen de federale werkgelegenheidsconferentie, waarbij we slechts zijdelings werden betrokken, en de Vlaamse ondernemingsconferentie, waarvan we de initiatiefnemers zijn. Ik heb deze interpellatie gehouden en deze vraag om uitleg gesteld om duidelijk te weten waarmee we bezig zijn. Dat is belangrijk voor het Vlaams Parlement.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik overloop heel snel mijn interpellatie. Het is niet mijn bedoeling om minister Landuyt ter verantwoording te roepen, maar wel om duidelijk te maken dat we als parlementsleden ook graag bij dit alles worden betrokken.

De werkgelegenheidsconferentie heeft niet geleid tot een sociaal pact of een groot sociaal akkoord. Er zijn wel een aantal beslissingen genomen als gevolg van de besprekingen tussen de federale regering en de federale sociale partners en de besprekingen tussen de federale regering en de deelstaatregeringen.

Minister Landuyt had deze conferentie wel goed voorbereid met de Vlaamse sociale partners. Er is overlegd met de sociale partners, en de permanente werkgroep Vlaams Werkgelegenheidsoverleg had ter voorbereiding een nota opgesteld met eigen voorstellen voor het banenoverleg met de federale overheid, maar ook voor verder strikt Vlaams overleg.

Het doelstellingskader blijft het Pact van Vilvoorde van 22 november 2001. Daarin werden 21 doelstellingen voor de 21e eeuw neergeschreven. Er werd overeengekomen overleg te plegen over de onmiddellijke jobcreatie, het arbeidsmarktbeleid, het bevorderen van het ondernemingsklimaat en het flankerend beleid. Vlaanderen had alleszins toch wel wat verwachtingen ten aanzien van die werkgelegenheidsconferentie. Er werden voorstellen gedaan die de voorstellen van het Pact van Vilvoorde hernemen, bijvoorbeeld het opdrijven van de opleidingsinspanningen en evenredige participatie. Ook zijn er een aantal voorstellen die nogal vaag geformuleerd zijn, maar wellicht nog verder moeten worden geconcretiseerd in een sociaal overleg op Vlaams niveau. Dan denk ik bijvoorbeeld aan het verbeteren van de mobiliteit en van

Laurys

de inzetbaarheid van de werkzoekenden en aan het leer-werkstelsel. Verder zijn er nog voorstellen die vroeger aangegane engagementen hernemen, bijvoorbeeld het Opleidingsfonds, de buurt- en nabijheidsdiensten, de opleidingscheques en de dienstencheques.

De Vlaamse regering is wel een heel concreet engagement aangegaan inzake de sluitende aanpak van de werkzoekendenbegeleiding. Het komt erop neer dat elke werkzoekende na drie maanden werkloosheid een begeleidingstraject zou worden aangeboden. In dat traject zouden de volgende aspecten aan bod komen : screening, opleiding, werkervaring, bemiddeling en eventueel zelfs nazorg. Er wordt echter niet alleen gedacht aan de mensen die drie maanden werkloos zijn, de regering wil ook werk maken van de 'stock' – misschien wel een wat oneerbiedig woord – van de langdurig werklozen. Ze zou de werkzoekenden die al 5 jaar zonder werk zitten, zo vlug mogelijk screenen en ervoor zorgen dat ze begeleiding krijgen.

Uiteraard zou die maatregel gevolgen hebben voor de begeleidingscapaciteit van de VDAB en de andere diensten die met die begeleiding bezig zijn. De capaciteit zou moeten worden opgedreven, en ik heb gelezen dat de minister de kostprijs daarvoor raamt op 12,5 tot 33 miljoen euro, afhankelijk van de soort van begeleiding die zou worden gegeven. Sommige middenveldorganisaties schatten de kostprijs echter op 300 miljoen euro. Dat is mijns inziens allemaal een beetje nattevingerwerk geweest. De waarheid ligt gewoonlijk ergens in het midden, en de toekomst zal uitwijzen wat het wordt.

De minister heeft voor de betaling van die kostprijs alleszins gerekend op een budgettaire ondersteuning door de federale overheid, omdat die het meest gebaat is bij een geslaagde tewerkstelling. Hij heeft daarom laten berekenen wat het positief transmissie-effect zou zijn. Met andere woorden : als Vlaanderen erin zou slagen een werkzoekende aan werk te helpen, dan zou de volledige winst daarvan eigenlijk naar de federale overheid gaan. We hebben het daar vanmiddag reeds over gehad tijdens onze werklunch. Hierdoor zou de federale overheid niet alleen minder sociale uitkeringen moeten betalen, maar zou ze bovendien fiscale en parafiscale inkomsten innen. Dat betekent dat ze dankzij de Vlaamse inspanningen uiteindelijk een positief transmissie-effect zou kennen van 22.310 euro. De federale overheid zou dus een klein miljoen frank uitsparen, maar de minister rekent ei-

genlijk op die som voor de betaling van die sluitende aanpak.

Ik heb daarstraks al gezegd dat de besluiten van de werkgelegenheidsconferentie niet echt succesvol te noemen zijn. Echt structurerende maatregelen zijn er niet genomen. Er is wel gezegd dat er 60.000 nieuwe banen bijkomen, maar 25.000 daarvan worden gecreëerd via de dienstencheques, 12.000 in de sociale economie en 5.000 in de non-profitsector. Eigenlijk worden al die jobs dus volledig of gedeeltelijk gefinancierd door de overheid. Het gaat niet om jobs die vanuit de economie zelf worden aangebracht. Van de bedrijven wordt slechts een bijkomende aangroei verwacht van 18.000 jobs, en het zijn enkel die jobs die als echt nieuwe jobs kunnen worden beschouwd. Tegenover die 18.000 jobs staat echter een kostprijs van 953 miljoen euro op jaarbasis. De overige 130.000 banen zouden er moeten komen via de normale groei van de economie.

Het zal vooral de federale regering zijn die deze kost zal moeten dragen omdat het vooral gaat om lastenverlagingen. Een aantal engagementen hebben echter ook hun weerslag op de Vlaamse begroting. Voor een aantal engagementen is dat heel duidelijk, voor een aantal andere iets minder.

Eerst en vooral wil men de Europese doelstelling bereiken om 3 percent van het bruto binnenlands product te besteden aan wetenschappelijk onderzoek. Daarvoor hebben alle 'entiteiten', zoals dat heet in de tekst, zich geëngageerd. Het onderwijs zou daarbij een grote rol moeten spelen als instroommechanisme tot de arbeidsmarkt. Het erkennen van verworven competenties is een Vlaamse materie. Inzake de vorming en de sluitende aanpak van de trajectbegeleiding werden door de sociale partners ook voorstellen gedaan aan de Vlaamse regering.

In de werkgroep met daarin de federale overheid en de deelstaatregeringen zijn ook zeer concrete engagementen geformuleerd voor het Vlaamse niveau. Via de uitbreiding van de dienstencheques zouden 25.000 extra buurt- en nabijheidsbanen worden geschapen. In de nota staat echter wel dat de federale regering de huidige inbreng van de deelstaten, namelijk 25 miljoen euro, zal overnemen om het systeem te versterken, te vereenvoudigen en te versoepelen.

Dan is er nog een ander belangrijk punt, waarnaar de minister trouwens reeds heeft verwezen naar aanleiding van een eerdere vraag om uitleg in deze commissie. De zogenaamde gefedereerde entiteiten kunnen namelijk binnen hun bevoegdheid en

Laurys

budgettaire mogelijkheden ook dienstencheques uitgeven om werkgelegenheid te creëren inzake kinderopvang, hulp aan bejaarden en dergelijke meer. Met andere woorden : het geld dat Vlaanderen uitspaart, kan worden aangewend voor het dekken van die nieuwe behoeften.

In dat akkoord tussen de deelstaten en de federale regering wordt ook verwezen naar een samenwerkingsovereenkomst in verband met de 12.000 extra arbeidsplaatsen in de sociale economie. Met de Duitstalige Gemeenschap zijn er bepaalde overeenkomsten inzake mobiliteit en inzetbaarheid van de werkzoekenden. Verder zijn er voorstellen inzake de inloopbanen en het alternerend leren en zal het stelsel van de startbanen opnieuw worden bekeken. Dan zijn er ook nog een aantal engagementen waarvan de kostprijs als zodanig niet kan worden berekend, maar een herhaling zijn van maatregelen die al vroeger werden aangekondigd. Ik denk dan vooral aan de discriminatie van de kansengroepen op de arbeidsmarkt, die men nogmaals wil aanpakken.

Het belangrijkste engagement vanwege de Vlaamse regering is volgens mij dat men tegen 2004 elke werkzoekende na drie maanden een trajectbegeleiding wil aanbieden. In afwachting van de vervanging van het beruchte artikel 80 – de uitsluiting van langdurig werklozen – door een rechtvaardiger systeem zal men ook afspraken moeten maken of opnieuw bekijken inzake de transmissie van gegevens tussen de VDAB en de RVA.

Het valt me echter op dat in de uiteindelijke conclusies niets terug te vinden is over die budgettaire hulp van het federale niveau, over de financiële tegemoetkoming van die transmissiesommen of over het positief transmissie-effect. Er is dus geen engagement vanwege de federale overheid om de Vlaamse overheid de middelen te verschaffen om die sluitende aanpak van werkzoekenden te garanderen.

Mijnheer de minister, wat zijn nu de concrete engagementen waartoe de Vlaamse regering zich heeft verbonden tijdens die werkgelegenheidsconferentie ? Wat zal de financiële weerslag zijn van deze verbintenissen ? Klopt het dat de federale regering geen bijdrage zal betalen in het kader van die sluitende aanpak ? Op welke manier zult u dan die kost van 12,5 miljoen, 33 miljoen of 300 miljoen euro betalen ?

Indien de federale overheid de huidige verplichting inzake de dienstencheques overneemt, overweegt u dan inderdaad om een eigen systeem van Vlaamse dienstencheques in te voeren voor kinderopvang of bejaardenhulp aan huis ?

De voorzitter : Mijnheer de minister, collega's, ik zou zelf nog enkele bedenkingen willen maken over die werkgelegenheidsconferentie. Ik vrees dat er 60.000 papieren jobs werden gecreëerd. Van die 60.000 papieren jobs verwacht de overheid dat er 18.000 uit het bedrijfsleven komen, de 42.000 andere zijn gesubsidieerde jobs.

Er wordt gesproken over 12.000 extra jobs in de sociale economie. De minister heeft al 92 extra jobs gecreëerd in de kringloopwinkels. Er blijven dus nog 11.908 jobs te gaan. Men heeft het ook over 5.000 bijkomende jobs in de social-profitsector. Dat kan ik begrijpen, omdat deze sector een ernstig personeelstekort kent. Ten slotte zouden er 25.000 extra banen worden gecreëerd via dienstencheques. Als we nagaan wat de dienstencheques tot nog toe hebben opgeleverd, komen we uit bij 688 rechtstreekse jobs. Dat wil zeggen dat er nog een goede 24.000 te gaan zijn via dienstencheques.

Of die dienstencheques nu worden gefederaliseerd of op regionaal vlak blijven, heeft eigenlijk weinig belang, omdat we toch moeten vaststellen dat de dienstencheques vooral in Vlaanderen een succes zijn en niet zozeer in Wallonië. Ik vrees dus dat heel de werkgelegenheidsconferentie een maat voor niets is geweest.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, ik dank u voor de opmerking dat de Vlaamse minister van Werkgelegenheid reeds zorgde voor 92 van de beloofde 12.000 jobs. Met andere woorden : in Vlaanderen maken we er direct werk van.

Ik zal proberen zo volledig mogelijk te antwoorden op de vragen. Kort samengevat gaan de vragen over de voorbereiding, over de manier waarop er werd gewerkt, over de resultaten en vooral over de engagementen van de Vlaamse regering.

Inzake de werkwijze is er een bijzondere voorbereiding geweest op Vlaams niveau met ons Vlaams vooroverleg. Daardoor konden we vanaf het begin met een bepaalde houding naar de werkgelegenheidsconferentie gaan, namelijk als partij en niet als waarnemer. Die houding was op voorhand besproken met de sociale partners. De Vlaamse regering is dus vertrokken naar het werkgelegenheids-

Landuyt

overleg met een paar stellingen en standpunten en met het engagement dat we permanent overleg zouden hebben met de sociale partners gedurende de werkgelegenheidsconferentie en erna.

Dan wil ik het hebben over de werkwijze tijdens de federale werkgelegenheidsconferentie. Er werd toen eigenlijk een onderscheid gemaakt tussen de engagementen van de federale regering en de federale sociale partners enerzijds en de engagementen van de verschillende regeringen onderling anderzijds. Van het akkoord tussen de federale regering en de federale sociale partners hebben de deelstaatregeringen enkel akte genomen, ze waren daarbij geen partij. Wel zijn ze partij inzake de gemeenschappelijke engagementen van de federale overheid en de gewestelijke gemeenschapsoverheden. Dit vermeld ik even ter verduidelijking van de formele posities.

Het overleg heeft geleid tot heel specifieke engagementen voor de Vlaamse regering. Zo werden er afspraken gemaakt inzake de dienstencheques, inzake mobiliteit en inzetbaarheid van werkzoekenden, inzake activering van werkzoekenden, inzake de toetsing van de beschikbaarheid van werklozen, inzake de startbanen, inzake de sociale economie, inzake de inloopbanen en inzake diversiteit en strijd tegen discriminatie.

Na deze loutere opsomming van de afspraken wil ik deze punten wat meer uitdiepen, om het daarna te hebben over het budgettaire plaatje. Wat de dienstencheques betreft, is het zo dat de federale overheid het globale budgettaire engagement van vorig jaar volgend jaar overneemt. De federale overheid zal dus volledig een eigen systeem reglementeren, met dien verstande dat de principes van de uitwerking op Vlaams niveau volledig worden overgenomen. In het bijzonder betekent dit dat de betrokkenheid van veel dienstverleners, inclusief privé-partners, wordt gegarandeerd.

De gewestregeringen gingen het engagement aan dat ze het daarvoor voorziene budget het volgende jaar gebruiken voor werkgelegenheid, meer specifiek voor de dienstenwerkgelegenheid. Voor Vlaanderen houdt dat in dat we verder een eigen systeem van dienstencheques kunnen uitwerken. Zoals reeds genoegzaam bekend is, denken we aan een aanvullend systeem voor het regelen van de soepele buitenschoolse kinderopvang.

In verband met de mobiliteit en de inzetbaarheid zijn er afspraken gemaakt om te komen tot samen-

werking tussen de gewesten en de Duitstalige Gemeenschap en tussen de gewesten onderling. Zo zullen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de andere twee gewesten samenwerken om voor Brussel, Vlaams-Brabant en het zuiden van West-Vlaanderen verdere stappen te zetten op het vlak van de mobiliteit en de uitwisseling van projecten, werkzoekenden en opleidingen.

In verband met de activering van de werkzoekenden zijn de gewestregeringen voor de begeleiding het engagement aangegaan om die begeleiding specifiek te maken. Voor Vlaanderen betekent dit dat de afspraak werd gemaakt om te starten met begeleiding binnen de drie maanden.

Een ander engagement is de toetsing van de beschikbaarheid van werklozen. Er moet op federaal niveau eerst een rechtvaardiger systeem worden opgezet dan dat van het huidige artikel 80 van het werkloosheidsbesluit. Dan pas kunnen de gewestelijke overheden het nodige doen. Er zullen dan nieuwe afspraken worden gemaakt tussen de gewesten en de federale overheid. De Vlaamse houding is er een van het creëren van zoveel mogelijk transparantie en beschikbaarheid van gegevens. Op die manier kunnen werkzoekenden worden beschermd tegen teveel onnodige controles van ambtenaren van de RVA. Die ambtenaren kunnen zich dan concentreren op controles die wel nodig zijn. Het zou al te gek zijn dat we de gegevens van de VDAB over de inzet en de begeleiding van werkzoekenden niet zouden gebruiken in het voordeel van de werkzoekenden.

In verband met de startbanen is er voor ons de belangrijke afspraak dat er zal worden tegemoetgekomen aan de opmerkingen die Vlaanderen vroeger had in verband met het Rosetta-plan. Zo zeggen we al een jaar dat de aandacht moet worden geconcentreerd op de groep jongeren tot en met 25 jaar. Bovendien moet de garantie worden geboden dat die jongeren tewerkgesteld kunnen blijven van hun 18 jaar tot minstens hun 25 jaar. Om dat te bereiken, zou de telling niet elk jaar opnieuw moeten gebeuren van zodra de bijkomende aanwerving is gebeurd. Zo kan een draaideursysteem worden vermeden van jongeren die geen jaar worden tewerkgesteld, zodat bedrijven elk jaar opnieuw kunnen bewijzen dat ze nieuwe aanwervingen doen.

In verband met de sociale economie werd ons de garantie geboden dat de inzet van het verleden blijft duren. We waren met de vorige federale regering het engagement aangegaan om 15.000 bijkomende tewerkstellingsplaatsen te creëren, gespreid over de 5 jaren van de Vlaamse legislatuur. De

Landuyt

nieuwe federale regering heeft het aangegeane engagement hernieuwd. Dat is voor ons een geruststelling in deze moeilijke tijden. Er zal dus gezamenlijk worden gezorgd voor het creëren van 12.000 bijkomende arbeidsplaatsen.

Over de inloopbanen is niet echt een akkoord bereikt, en dat is te wijten aan het bestaan van verschillende visies daarover. De Vlaamse Gemeenschap heeft een andere visie dan de rest van België. De Vlaamse Gemeenschap vindt het belangrijk om het systeem van werken en leren voor min-18-jarigen te verbeteren. We willen zoeken naar verschillende systemen om in werk te voorzien in de context van het deeltijds leren, zodat deeltijds leren ook deeltijds werken impliceert. De andere overheden zijn blijkbaar meer bezorgd over plus-18-jarigen.

In verband met de diversiteit en de strijd tegen de discriminatie op het werk werd vastgesteld dat wat er op het Vlaamse niveau gebeurt, eigenlijk ook op een hoger niveau moet worden bewerkstelligd. Ik denk dan meer bepaald aan onze politiek ter stimulering van de evenredige arbeidsdeelname. Het voorstel van het Vlaams Parlement over de evenredige arbeidsparticipatie is blijkbaar een goed voorbeeld voor de rest van het land. Het hele land zou in die richting moeten werken. Voor ons betekent dat dus een continuïteit van het beleid.

Voor de Vlaamse regering komt het budget voor de dienstencheques vrij, want de federale overheid neemt het algemene budgettaire engagement over. We hadden 13,8 miljoen euro gereserveerd voor de dienstencheques, en dat geld kunnen we nu voor nieuwe systemen gebruiken. Het is uiteraard onze bedoeling om een en ander zo goed mogelijk af te stemmen op het bestaande of te creëren federale systeem van dienstencheques, zodat alles zo eenvoudig mogelijk wordt voor de gebruikers. Onze uitwerking hangt dus voor een groot deel af van de federale uitwerking en ook van het verder overleg dat we daar in de context van de ondernemingsconferentie over zullen voeren.

Wat de sociale economie betreft, kunnen we verder werken met de begrotingsposten 'sociale economie' of 'meerwaarde-economie'. We zullen daar binnenkort op terugkomen.

Dan zijn er de activering van de werkzoekenden en de bijzondere begeleiding. We hebben een budget van 33,5 miljoen euro ter beschikking, omdat we naar aanleiding van de werkgelegenheidsconferen-

tie en de ondernemingsconferentie een soort buffer van 75 miljoen euro in onze begroting hebben opgenomen. Die 33,5 miljoen euro zal worden besteed aan de sluitende aanpak. Of we het budget volledig zullen moeten gebruiken, hangt af van de uiteindelijke uitwerking, want het begeleiden binnen de 3 maanden en de inhaalbeweging houden in dat we de VDAB en privé-partners een grote opdracht geven. Bovendien moet een en ander verder worden uitgewerkt in de context van het permanent sociaal overleg om na te gaan hoeveel geld er op welk ogenblik nodig is.

Het principe van de verrekening van het rendement van de begeleiding is letterlijk verworven in het werkgelegenheidsakkoord. Er is alleen afgesproken dat we de manier van verrekenen opnieuw zouden bekijken, omdat de andere gewesten opmerkten dat ook rekening moet worden gehouden met de verschillende sociaal-economische omstandigheden. We moeten een manier vinden om het effect van de inspanning te verrekenen, los van die omstandigheden. Voor ons is dat een zeer interessante oefening in het licht van de komende afspraken met de privé-sector over begeleiding. Als we de privé-sector wensen te betrekken bij de begeleiding, dan moeten we daar een verrekeningsmechanisme voor opstellen. We kunnen op die manier al inspiratie opdoen voor de verrekening van het rendement. We zullen natuurlijk ook gebruik kunnen maken van ervaring op internationaal niveau. Ik heb dan ook de opdracht gegeven de nodige gegevens te verzamelen.

Ik heb nooit gepleit voor een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie. Ik heb wel gezegd dat er samspraak moest zijn met onze sociale partners, en daarom is het vooroverleg een permanent overleg geworden in de context van het Vesoc. De ondernemingsconferentie sluit natuurlijk wel aan bij de federale werkgelegenheidsconferentie. Die laatste concentreerde zich sterk op de federale bevoegdheden inzake arbeidsrecht en sociale zekerheid. De ondernemingsconferentie, waarop de federale overheid ook is uitgenodigd, zal zich concentreren op de economische bevoegdheden van het gewest. Er is dus duidelijk een verband en er is ook sprake van continuïteit. Heel wat engagementen die op de werkgelegenheidsconferentie zijn aangegaan, zullen op de ondernemingsconferentie verder worden uitgewerkt.

Op de vraag van de heer Bogaert over het overleg tussen de federale regering en de plaatselijke besturen ter uitvoering van projecten van de federale werkgelegenheidsconferentie, kan ik antwoorden dat de Vlaamse regering het ook heeft moeten

Landuyt

doen met wat er openbaar is gemaakt van de briefwisseling tussen premier Verhofstadt en de VVSG. We zijn dus geen rechtstreeks betrokken partij, maar we beschouwen de zaak ook niet als een vorm van overleg, al begrijp ik wel dat de gemeenten zich zorgen maken over bepaalde zaken die de federale overheid heeft aangekondigd. Ik denk dan aan de hervorming van de PWA's en aan de discussie over de premies voor loopbaanonderbreking.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de minister, ik dank u voor dit uitgebreide antwoord. Daaruit blijkt dat de Vlaamse regering ook gewoon een waarnemersrol had en dat er dus van alles over haar hoofd heen is gebeurd.

Minister Renaat Landuyt : Ik wil niet dat er een misverstand ontstaat : we voelen ons niet gepaseerd.

De heer André-Emiel Bogaert : Dat heb ik ook niet gezegd. Ik heb het volgende gezegd : 'Er zijn waarnemers zoals het Vlaams Parlement. We hebben kennis genomen van de contacten tussen de beide niveaus en we begrijpen voor een gedeelte de bezorgdheid van de lokale besturen ten aanzien van sommige door het federaal niveau voorgestelde maatregelen.' Ik denk dat dit een correcte bondige weergave is van het antwoord, waarvan akte.

Voorts staan we inzake de problematiek van de werkgelegenheidsconferentie ver van die 200.000 extra arbeidsplaatsen. Ik pin me nooit vast op cijfers omdat dat geen zin heeft, dat is nooit goed in het leven. Op een bepaald moment werd tijdens de werkgelegenheidsconferentie slechts gesproken over 60.000 nieuwe jobs, waarvan het leeuwendeel moest komen uit de sociale economie. De sociale economie wordt nog altijd grotendeels gefinancierd met openbare middelen. We hebben vanmiddag een vrij pittig en diepgaand debat gevoerd over deze problematiek. Een van de deelvragen was of de non-profitsector per definitie moest worden gefinancierd door de overheid of ook geheel of gedeeltelijk door de eindgebruikers. Het antwoord op deze vraag laat ik nu in het midden. Het roept alleszins toch vragen op als op de federale werkgelegenheidsconferentie wordt gesteld dat van de 60.000 extra jobs er 42.000 afkomstig zijn uit de sociale economie en 18.000 uit de letterlijk directe invloed van de economische sector.

Minister Renaat Landuyt : De cijfers waren 12.000 extra jobs in de sociale economie, 25.000 via dienstencheques en 5.000 in de social-profitsector.

De heer André-Emiel Bogaert : Het leeuwendeel kwam uit de sociale economie. Het gaat me niet over de cijfers, maar we kunnen zeggen dat het leeuwendeel van die incentives van de werkgelegenheidsconferentie in de toekomst zal moeten komen van openbare middelen en een minderheid van private middelen of 'zuiver economische sectoren'. De vraag of dat haalbaar is of niet, laat ik hier onbeantwoord, want dat zou ons te ver leiden.

Tijdens de werklunch daarnet met mensen van deze commissie, van het VEV en van de socio-economische sector is het volgende voorgesteld : laat ons eens nadenken over het feit of het in de toekomst wel haalbaar is dat de non-profitsector per definitie in hoofdzaak wordt gefinancierd door openbare middelen. Het antwoord laat ik in het midden, maar deze vraag zal in de toekomst nog worden gesteld, zowel op het federale als op het deelstaatniveau.

Ten tweede stelt u dat er geen problemen zijn inzake het federale budget : men heeft ons verzekerd dat die inspanningen zullen worden voortgezet. Ik neem er akte van dat die middelen er zullen komen. Voor de sociale economie worden 12.000 extra jobs in het vooruitzicht gesteld, waarvan er reeds enkele zijn ingevuld. Die 12.000 worden echter gefinancierd met openbare middelen. Is dat begrotingsmatig wel haalbaar in de toekomst ? Ik weet het niet, ik heb er mijn twijfels bij.

Over de dienstencheques zegt u het volgende : er komt een budget vrij van 13,8 miljoen euro, dat we herinzetten. De vraag is of u dat bedrag herinzet voor dienstencheques of voor andere sociale voorzieningen. Over de sociale economie zegt u dat we begrotingstechnisch vrij goed zitten.

Ik vat even samen : Vlaanderen was op die werkgelegenheidsconferentie als waarnemer, in zoverre het engagementen betrof tussen het federale niveau en de sociale partners. Vlaanderen was daar als partner in zoverre het engagementen betrof tussen het federale niveau en de deelstaten en gemeenschappen. Voor het overige was Vlaanderen daar als waarnemer voor zover het engagementen betrof tussen de deelstaten en de lokale besturen. De Vlaamse regering is vrij tevreden met het resultaat in deze moeilijke sociaal-economische omstandigheden. Ik neem dus gewoon akte van het feit dat de Vlaamse regering de conferentie heeft verla-

Bogaert

ten met een tevreden gevoel – waaraan ik toch een beetje twijfel.

Minister Landuyt zegt namens de Vlaamse regering dat de ondernemingsconferentie, georganiseerd door het Vlaamse niveau, naadloos aansluit bij de federale werkgelegenheidsconferentie. De conferenties vormen inderdaad een soort van Maagdenburgse halve bollen, want wie niet onderneemt, werkt, tenzij men het nadeel heeft ziek te zijn of het voordeel heeft jong te zijn. Ofwel leeft men dus van openbare middelen, ofwel leeft men van privé-middelen, ofwel leeft men van ondernemersmiddelen.

In die zin hebt u inderdaad gelijk dat een werkgelegenheidsconferentie, waar men spreekt over werkgevers en werknemers, naadloos moet aansluiten bij de ondernemingsconferentie, waar eventuele werknemers geen werknemer worden maar ondernemer, en werkgever op hun beurt. Ik denk dat dat inderdaad overlappend is en ik hoop dat de Vlaamse regering ook de intellectuele oefening doet om die zaken naadloos op elkaar te laten aansluiten. Ik zal alleszins deze zaken aandachtig opvolgen.

Morgen is er een actualiteitsdebat, dat weliswaar zeer beperkt is in tijd, maar dat kan ook niet anders. Op 7 november 2003 wordt dan het startschot gegeven, waarschijnlijk in een vrij mediatieke omgeving, van de Vlaamse ondernemingsconferentie. We zullen dat alles op de voet opvolgen en het werk nemen en het ondernemen tegenover elkaar afwegen. Ik dank u voor het antwoord.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Ik wil nog even kort reageren, mijnheer de voorzitter. Wat die buffer van 75 miljoen euro precies inhoudt, is me niet volledig duidelijk, maar we zullen daar waarschijnlijk nog wel op terugkomen naar aanleiding van de begrotingsbesprekingen.

Minister Renaat Landuyt : Er is een post voor het werkgelegenheidsakkoord of het globale sociaal akkoord. Dat is dus een globale post waar we op intekenen als de maatregelen worden uitgevoerd. Ook voor de komende conferenties hebben we in onze begroting voorzien in 75 miljoen euro voor extra sociaal-economische maatregelen.

De heer Jan Laurys : Ik heb ook genoteerd dat het principe van die federale inschakelingspremie ver-

worven is en dat er enkel nog moet worden gepraat over de modaliteiten ervan. Ik heb nog twee concrete vragen. Over die 12.000 bijkomende arbeidsplaatsen in de sociale economie lees ik dat het gaat om een engagement van het federale niveau en van de deelstaten. Op federaal niveau voorziet men daarvoor in bijna 13 miljoen euro. Het gaat daarbij ook om artikel 60, de activering van het OCMW en dergelijke. Er wordt nu gezegd dat men in dezelfde inspanning voorziet, maar hoe moet ik dat interpreteren ? Er was reeds een engagement om te zorgen voor 12.000 extra jobs in de sociale economie. Er wordt nu gezegd dat men opnieuw dezelfde inspanning zal doen. Komen er dus nogmaals 12.000 extra jobs bij of gaat het niet om bijkomende jobs maar enkel om een hernieuwing van het engagement om voor die 12.000 jobs te zorgen ? Dat is wel een heel verschil natuurlijk.

Minister Renaat Landuyt : Die onduidelijkheid wordt veroorzaakt door het verschil in positie op het gewestelijke niveau en op het federale niveau. Het is ook de eerste keer dat men dat meemaakt. Dat engagement van de vorige keer was aangegaan in afspraak met een andere federale regering, die voor 4 jaar was aangesteld terwijl we op Vlaams niveau 5 jaar regeren. Wat voor ons het nieuwe is, is dat ook deze regering hetzelfde engagement voortzet. We zijn dus gerustgesteld dat deze Vlaamse regering hetzelfde engagement kan voortzetten tijdens het laatste jaar van deze legislatuur.

De heer Jan Laurys : Het komt er dus eigenlijk op neer dat er geen 12.000 extra jobs komen. Met andere woorden : de 12.000 mensen die nu in de sociale economie bezig zijn, zullen hun job kunnen behouden.

Minister Renaat Landuyt : Neen, het gaat over 12.000 extra jobs.

De heer Jan Laurys : Boven op de 12.000 jobs van vorige keer ? Zo moet het worden geïnterpreteerd ?

Minister Renaat Landuyt : De jobs die werden gecreëerd, blijven bestaan. We zetten ze niet stop en tellen ze weer op. In de sociale economie hebben we systematisch jobs gecreëerd, die natuurlijk elk jaar blijven bestaan. Daarnaast hebben we er ook nieuwe gecreëerd. Die 92 jobs in de kringloopsector zijn dus 92 bijkomende jobs die permanent blijven bestaan.

De heer André-Emiel Bogaert : Het gaat dus om 24.000 en niet om 12.000 extra jobs ?

Minister Renaat Landuyt : Neen, we hadden de voorbije jaren een engagement, wat ons betreft voor 15.000 extra jobs. Samen met de vorige federale regering hebben we al meer dan 12.000 jobs gecreëerd. Nu zijn we met deze nieuwe federale regering opnieuw een engagement aangegaan om voor 12.000 extra banen te zorgen. Het specifieke aan deze situatie is dat deze Vlaamse regering in haar laatste jaar zit en dat we er dus slechts op kunnen hopen dat de volgende gewestregering die engagementen ook overneemt.

De heer Jan Laurys : De sector stelt de volgende heel concrete vraag. Gaat het om 12.000 bijkomende jobs en mogen we er gerust in zijn dat de 12.000 jobs die reeds werden gecreëerd in de sociale economie, blijven bestaan ?

Minister Renaat Landuyt : Het gaat wel degelijk om bijkomende jobs.

De heer Jan Laurys : Dan heb ik nog een concrete vraag. Een van de doelstellingen was de regularisatie van gesco's. Ik stel vast dat de federale regering daarbij het voorstel van de Vlaamse regering niet volgt : er bestaat geen akkoord inzake die RSZ-vrijstelling. Dat brengt met zich mee dat de regularisatie van de gesco's op dit ogenblik niet kan doorgaan, vermits het federale niveau er niet mee akkoord gaat om dat ten laste te nemen.

Minister Renaat Landuyt : De inschatting van de andere gewesten is daar ook anders dan die van het Vlaams Gewest. We hebben daar inderdaad nog niet voor een doorbraak kunnen zorgen, al is die discussie niet stopgezet. Maar we staan daarin eigenaardig genoeg tamelijk alleen. Wat we wel voortzetten, is het harmoniseren op alle vlakken, waardoor het verschil voor de betrokkenen zelf zeer minimaal wordt.

De heer Jan Laurys : Voor de gesco's dus ?

Minister Renaat Landuyt : Inderdaad. Onze hoofdbezorgdheid is dat voor de mensen die volgens zo'n contract werken, het verschil met een gewoon contract minimaal wordt. Dat speelt wellicht het meest daar waar we te maken hebben met openbare besturen en kaderinvullingen. We zijn nu ook zelf aan het bestuderen hoe we een systeem kunnen opzetten dat niets verandert voor de federale sociale zekerheid maar dat meer carrièreplanning mogelijk maakt bij de openbare besturen.

De voorzitter : Ik zou ook nog een bijkomend vraagje willen stellen. De 12.000 extra jobs in de sociale economie zijn dus een federale belofte. Nu

hoor ik de minister zeggen dat ook hij zich engageert voor 12.000 extra jobs.

Minister Renaat Landuyt : Neen, het probleem van de sociale economie is dat er vele plaatsen worden gecreëerd door socialezekerheidstegemoetkomingen, door federale premies en soms ook door Vlaamse premies. Het is dus tamelijk ingewikkeld omdat er verschillende voorwaarden en statuten zijn. Soms is er dus een activering van de werkloosheidsuitkering, met een federale premie én met een Vlaamse premie. De federale overheid zal een paar uitbreidingen doen van haar mogelijkheden en tegemoetkomingen, en de Vlaamse overheid probeert dan om nog meer te kunnen realiseren. Soms loopt dat samen en soms loopt dat naast elkaar. Het is dus daarom dat dat een gezamenlijk engagement is. Uiteindelijk gaat het over specifieke instellingen in Vlaanderen die meer tewerkstelling kunnen creëren omwille van een samenloop van subsidies. Dat wordt zo goed mogelijk op elkaar afgestemd.

Wij hebben bijvoorbeeld een heel apart systeem : we hebben een systeem van invoegbedrijven en invoegafdelingen. Dat zijn Vlaamse premies. In een sociale werkplaats heb je een sociale uitkering die wordt geactiveerd, met daarbij nog een Vlaamse premie en soms ook nog een federale premie. Een federale premie geldt enkel voor langdurig werklozen en voor de Vlaamse premie moet dan worden voldaan aan andere voorwaarden. Er is altijd een uitbreiding van mogelijkheden. Soms loopt dat dus naast elkaar, soms loopt dat door elkaar. Er zijn dus misschien te veel systemen, want er zijn tal van systemen waarvoor men een gemeenschappelijk engagement moet hebben.

In de toekomst is het de bedoeling om dat allemaal zo veel mogelijk te vereenvoudigen. Het is soms ingewikkeld geworden omdat men met extra Vlaamse mogelijkheden systemen soms versoepelt, terwijl de federale overheid met minder mogelijkheden strengere regels maakt.

De voorzitter : Het is dus wel zo dat die 12.000 niet uitsluitend ten laste van de Vlaamse begroting vallen ?

Minister Renaat Landuyt : Inderdaad, zeker niet. Voor ons is dat dus een heel belangrijk engagement omdat de federale overheid grotere inspanningen gaat doen dan in het verleden.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de minister, u bent er tijdens deze legislatuur in geslaagd alle nepstatuten uniform te maken en te zorgen voor volwaardige werkgelegenheid. Alleen in verband met de gesco's bleven er problemen. De voorbije jaren zijn daar al verschillende vragen over gesteld in de commissie. Daarop kwam altijd een antwoord dat voortvloeide uit de positieve ingesteldheid om iets aan die problematiek te doen. Moet ik er nu van uitgaan dat daar tijdens deze legislatuur om tal van juridische, financiële en andere redenen geen werk van zal worden gemaakt, of ben ik te pessimistisch ? Zal de kwestie naar de volgende regering worden doorgeschoven ?

Minister Renaat Landuyt : Aan het statuut van de zuivere gesco's zal tijdens deze legislatuur niets worden veranderd. Ik wil wel een en ander verduidelijken, want de intellectuele eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat ook de federale overheid bepaalde argumenten heeft om ons geen gelijk te geven.

Een zuivere gesco komt eigenlijk neer op een activering van de werkloosheidsuitkering. We vragen om een definitieve lastenverlaging op de maat van personen. We willen zelf het budget in handen krijgen, omdat we het willen gebruiken om dezelfde tewerkstelling te garanderen, maar dan met een contract. De federale overheid vindt echter dat we de gesco's een contract moeten geven zonder daarvoor geld uit de sociale zekerheid te gebruiken en zonder te werken met een lastenverlaging.

Die redenering is natuurlijk ook logisch. Als we dus dezelfde tewerkstelling willen behouden op basis van een zuiver contract, dan zullen we volgens die redenering voor dezelfde tewerkstelling meer dan het dubbele moeten betalen dan vandaag. Het is dus een budgettaire kwestie. Vandaar dat we in de loop van de tijd in samenspraak met de sociale partners de nadruk hebben gelegd op de harmonisering van de gesco's. We willen dus dat de manier van betalen dezelfde blijft, maar dat hun nettoloon en hun opbouw van de sociale zekerheid zo veel mogelijk gelijkloopt met mensen die een normaal contract hebben. Dat is goedkoper voor de Vlaamse overheid.

Ik zit alleen verveeld met de gesco's bij de openbare besturen. Dat zijn goede krachten, die toevallig niet in de personeelsformatie zitten, waardoor ze worden beperkt in hun carrièremogelijkheden. Er zijn bovendien historische verschillen gegroeid tussen de verschillende gemeenten en instellingen. Er is gepoogd die te objectiveren, maar dat is een zeer ingewikkelde kwestie geworden. Ik weet op dit ogenblik niet hoe ik tot een evenwichtige regularisatie moet komen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.10 uur.*
